

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Henricus viduam Arturi fratris defuncti, Pontificis interueniente
auctoritate, vxorem ducit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

curatum velu) Ferdinandus vero in Hispania qui An. 1516. x. Kal. Jan. obiit, & Henricus VII. in Anglia An. 1509. deceſſabat, (a) feliciter rebus præſeſcent: mira proſperitate gaudebat res Chriſtiana, planeque optata & fere vniuerſali tranquillitate ſtuebatur. Adeo enim illuſtriſſimis hiſce Principibus in Europa dominantibus, res ex voto ſtuebant, nihil vt videre eſſet maius Maximiliano; Ludouico Chriſtianiſſimo nihil fortunacius, Iſralicis triumphis glorioſo; nihil Rege Catholico, ſeu bello ſeu pace, felicius; nihil denique Henrico VII. Anglorum Principe, cuius etiam nomen erat formidabile, vel animi magnitudine, vel dignitate regali illuſtrius. Et vt certius agnoſcas numinis fauorem, quemadmodum Chriſtianus orbis communi pace erat inter ſe colligatus; ita ex aduerſo communes Religionis noſtræ hoſtes in factiones ſcindebantur. Iam enim Mahometanæ legis variæ ſectæ Alcorani ſui doctrinam quaſi in partes & fruſtra diſcerperant, cui re occaſionem dedit noua ſuperſtitio (adeo nouitate Religionis etiam firmiſſime conſtitutæ concutiuntur! & auſim dicere, ex his ipſis cauernis prodiiſſe ventos, qui noſtram in Europa labeſtarunt) noua, inquam, *ſuperſtitio Iſmaelis Sophi, ex magni Aſſum caſſani filia nati*, cuius errores ac nouas interpretationes occupati ab ipſo Perfici Regnitateſtas (vt fere honores magnis conatibus lucem præferunt) commendatiores populo reddidit. Iam Saraceni, poſt Baticam octingentis fere annis poſſeſſam, magno cum eorum gaudio, quibus cordi eſt fidei Catholicæ gloria, tota Hispania exterminati erant. Quumque ſuper eſſet adhuc nouus quidam orbis, ſub ſpiſis tenebris paganismi, inferos pro dijs colentis ſepultus: vt nihil iſti ſæculo deſſet ad ſummam rei Chriſtianæ promotionem, vitus eſt luſtræ ſol radijs ſuis, Europæ ſubtractis, colluſtrare hanc gentem in abyſſo abominationis perditam, gratiæque ſuæ, ſub occaſum noſtræ felicitatis, participes facere nouos hoſce populos, qui recepto Euangelio, militum Ieſu CHRIS TI ordinibus adſcripti ſunt. Quarum rerum initio facta à Luſitanis verſus Meridiem, & Hispanis verſus Occidentem, adeo felix ſequutus eſt progreſſus, vt infinita ampliffima regna (nobile profectò tropæum) Eccleſiæ poſtea adiuncta fuerint, deuotiſſima illa Societate Ieſu, plurimorum Martyrum gloria inſigni, neque ſanguine, neque vitæ lux patente, in apertam per Lu-

ſitanos & Caſtellanos apertam ianuam in arcem meſſis ingreſſa.

II. Hic erat rerum, tum Politicarum, tum Eccleſiaſticarum ſtatus, hæc cœli terræque facies; quum Anno M. D. Ferdinandus & Eliſabetha Reges Catholici nulla maſcula prole, ſed Ioanna, quæ Philippo I. Auſtriæ & Maria, quæ Emma-nueli Luſitani Regi & ea, de qua dicam Catharina felices, cum Rege Angliæ affinitatem iungunt, data in vxorem filia ſua Catharina, virgine ſummis dotibus inſtructa, optimeque educata, Principi Arturo, Henrici VII. Anglorum Regis filio natu maiori, Conſtituta dote digna in matrimonio, nuptiæ anno ſequenti An. 1500. Londini, in Eccleſia S. Pauli celebratæ ſunt, decimo octauo Calendas Decembris, qui dies apud Anglos D. Erchenualdo ſacer eſſe conſuevit. Principes, pro more, ad thalamum nuptialem regia pompa deducti ſunt. Ceterum Henricus VII. quietubatur pro ſalute filij ſui, de Medicorum conſilio cauerat, vt grauis quædam matrona, in eodem cum illis thalamo cubans, videret, ne Princeps, iuuenili ardore abreptus, cum præſenti valetudinis periculo, carne cum ſponſa ſua coniungeretur: eò quod Arturo decimum quintum ætatis annum vix dum attingens, tener adhuc atque inualidus, ex lento præterea morbo laboraret, cuius tæbe poſt quintum menſem conſectus, ex hac vita migravit: quæ tamen valetudinis labeſ probe nota coniugium iſtud non impediuerat, propterea quod ſpes eſſet, fore vt tempus omnia in integrum reſtitueret: præterquam quod fere Reges non ſui cauſa matrimonia contrahunt, ſed ob bonum quietemque ſubditorum ſuorum, & ad proferendos Regnorum ſuorum terminos. Atque ita in ipſo ætatis flore exſtinctus eſt regius adoleſcens, ſine fructu eius boni, quod ipſi acquiſitum fuerat: id quod ob progreſſum hiſtoriz notari meretur. Iam mihi vide, quid ſimul *manipulus dierum præterſuentium, & vno momento euaneſcentium* Et liberi maximum plerumque ſpei noſtræ fulcrum quid ſunt aliud, quam *granula arenarum, quæ turbo aliquis nullo negotio humi ſublata, in gyrum torquet & diſſipat?*

III. Nondum abſterſis luctus huius lachrymis, Catholici Principes filiam ſuam repetunt. Nihil accidere poterat criſtius Henrico VII. pari Arturo, diſſolutione tam præclaræ affinitatis,

a Henninges in Genealogiis parte 4. Reuſnerus.

eis, eujus non minus fuerat miser eventus, quam infaustum initium. Gloriæ sibi ducebat, tam benignam, amabilem, liberalissimeque à natura dotatam Principem feminam circum se habere: vehementerque animum ipsius permovebant regiæ, quæ in Catharina elucebant, virtutes. Itaque quum nihil antiquius haberet, quam eam in Angliam retinere, perijt à Ferdinando, ut Henrico filio suo, Arturi principis fratri, duodecimum ætatis annum tum agenti, Catharina responderetur. Nec abnuvit Ferdinandus, hac lege tamen si à summo Pontifice legitima dispensatio impetrari posset. Causa primum in Angliâ examinata fuit, sed non decisa. magis enim magisque evincitata, summam tandem calamitatem in florentissimum hoc regnum invexit. Adhibita sunt ad decisionem negotii doctissima quæque ingenia: sed rem, quæ explicanda ipsis erat, magis implicuerunt. Inquirentes enim, an contrahi salvâ honestate tale matrimonium posset, quum omnem lapidem moverent, inventus est tandem, ad quem offenderent. Nihilominus ad extremum (non tamen extremum hoc fuit, extremæ calliditatis hominum nequissimorum commentum, qui postmodum eadem vulnera, sane oruenta, refricuerunt) responsum est uno ore à doctis, idque ex auctoritate Legum Imperialium, & Canonum Ecclesiasticorum, novam istam affinitatem honori defuncti fraudi esse non posse. Reges tamen Ferdinandus & Henricus, ut major esset tutiorque rei auctoritas antequam quidquam statuerent ulterius, rem retulerunt ad Pontificem, tamquam supremum judicem, tum jure, tum ipsorum consensu, Alexandrum VI. tum Romanæ Sedi præsentem: qui non ita multo post moriens, Pio III. successoris suo hoc oneris reliquit. Sed & ipse Pius prius vitam hoc negotio defunctus est. Ita magna istis Pontificibus, inito primum Pontificatu, negotiorum mōles incumbere Re diu protracta, tandem Julius II. majore cura post illos in causâ hujus cognitionem incumbens, quum hominum totius orbis doctissimorum, qui fere, tamquam ad universale orbis theatrum, Romam confluant, sententias collegisset, pronuntiavit, ob Regum publicum bonum, ob pacis inter duo orbis Catholici tam præclara Regna confirmationem, denique ob federis inter hosce populos constitutionem, juris humani, quod solum obstabat, vinculum, in hac quidem causâ locum non habere, eoque dictos Principes eo solutos fore, At-

que ita nuptias illas contrahendi veniam potestatemque fecit.

Initis sponsalibus, non aliud quam nuptiarum tempus atque festivitas expectabatur. Sed ut per tuo versatur instabilis rerum humanarum rota, deprimens quæ fuerant sublimia, eandemque hora uni natalem, alteri fatalem faciens; dum præparatur pompa nuptialis, evenit, ut cogitandum esset de pompis funebribus. Elisabetta enim, Infantis Catharinæ mater, in Hispania, Anno vi. Kal. Dec. itemque post Henricus VII. in Angliâ Anno 1509. diem suum obierunt: cumque his etiam Angliæ felicitas finem habuit, extrema impietate postea contaminatæ, quæ ex istis cineribus subito emicuit.

Actamen in Henrico Octavo, ad quem, post obitum patris, devoluta est corona, renasci videbatur Anglici Regni magnitudo. Erat enim eximia corporis forma, benigna indole, & Majestate regia præditus: elucebatque in tot dotibus, quibus erat à natura affarim ornatus, nescio quid magnum, quod eum & gratiosum & formidabilem omnibus reddebat: judicio vero atque ingenio ætatem adhuc teneram longè superabat. Is igitur sui juris factus, & in ea auctoritate constitutus cui nihil non videtur licere, quum etiam nequissimis consiliis nomen regium obtendatur, non nupturam sibi Infantem Catharinam, seque huic affinitati renunciaturam professus est. Ad quod eum incitabant adulatores nonnulli, quorum vox multorum malorum plerumque est causa. Ut enim non statim noceat, semina tamen quædam relinquit in animo, quæ suo tempore germinantia, pestilentes fructus producant. Non tamen effecit horum impulsio ad malum, quin Rex ad bonum prior, consideratis omnibus argumentis matrimonium illud oppugnantium, & ex altera parte trutinatis rationibus idem suadentium, interveniente dispensatione Pontificis, quæ publice recitabatur; præsentibus, negotiumque urgentibus omnibus Regni Optimatibus, nulloque eorum, pene quos esset aliqua auctoritas, vel tantillum scrupulum opponente, toto etiam Senatu regni atque universo populo, publico consensu rem approbante; contrahere sibi & matrimonio copulare statuerit Infantem Catharinam: cujus quo die debebat initium sumere felicitas, is ei aditus fuit ad vitam longe miserrimam, & finis prosperitatis, quæ extincta fuit intra quamvis legitimos illos complexus, ubi accrescere atque augeri potius judicio om-